

Vojislav Savić  
KRATAK ROMAN O UBISTVU



Beograd 2021.

edicija SWITCH

Vojislav Savić  
KRATAK ROMAN O UBISTVU

© Rende 2021.

urednica  
Slađana Novaković

VOJISLAV SAVIĆ

**KRATAK ROMAN  
O UBISTVU**

(ROMAN)



*Ocu*



*Mi uvek pronađemo nešto, zar ne, Didi,  
što nam da utisak da postojimo.*

*(S. Becket)*





## 1.

Nisam imao ni punih dvanaest godina kad mi je otac poginuo. Bio je policajac, a pao je u obračunu sa nekim kriminalcima: jedan mu je zario nož u slabinu, drugi ga teškom metalnom šipkom mlatnuo po glavi. Od njega mi je za uspomenu ostalo nekoliko izbledelih crno-belih fotografija i jedan pištolj, ništa više. Majka je sačekala da završim školu, odslužim vojsku, pa se preselila u Blace da tamo živi sa svojom sestrom, usedelicom, u maloj kući utonuloj u zelenilo. Retko sam je obilazio. Jedva jedanput godišnje, i to leti, za vreme odmora. Ni sa ocem ni sa njom nisam uspevao da uspostavim uobičajenu prisnost. U toj tihoj i čistoj kućici na periferiji malog grada osećao sam se kao stranac koji je upao tamo gde mu nije mesto i za koga bi bilo dobro da se odatle što pre izgubi. Istina, davala mi je novac ušteđen od svoje nevelike penzije, obilato me, zajedno sa svojom sestrom, gostila masnim ručkovima i preslatkim tortama, ali to ni meni ni njoj, očigledno, nije pomagalo da se zblizimo. Kad sam od tih poseta nakon nekoliko godina konačno digao ruke, lagnulo je

ne samo meni, već i njoj. Drugih rođaka nismo imali. Ni po Beogradu, ni po ostalim mestima Srbije. Možda samo u selu iz kojeg je otac kao mladić došao u Beograd, ali niti su oni znali za nas, niti mi za njih.

Zaposlio sam se u Glavnoj pošti kao službenik na otpremanju pisama. Taj posao i dan-danas, nakon sedamnaest godina, obavljam. Dok sam bio mlađi, u meni je možda i bilo nekih ambicija. Maštao sam o napredovanju u službi, o nekom dobrom šefovskom mestu, možda čak i o tome kako ću se jednoga dana dočepati fotelje direktora Glavne pošte. Vremenom su se ambicije same po sebi tanjile da bi jednoga dana, ne znam kog, sasvim iščezle. Posao mi se nije dopadao, nije u njemu bilo ničeg naročitog, ali me je na tom mestu baš to i držalo. Mogao sam da ga obavljam misleći na druge stvari, čekajući svršetak radnog vremena, ne zamarajući se ni umno ni fizički. Drugi su svake godine dolazili i odlazili, neki su prosto bežali od te jednoličnosti, samo sam ja ostajao. Danas sam, sa sedamnaest godina staža, daleko najstariji činovnik Odeljenja za otpremanje pismenih pošiljki u Glavnoj pošti. Na moj eventualni napredak u službi više niko ne računa, ali me zato niko i ne potcenjuje, tim pre što se zna da bi mojim odlaskom mnogo toga u pošti stalo. Plata mi redovno stiže, uvek ista solidna cifra, ne verujem da bi se tu neko usudio da mi bilo šta zakine.

Ne bih mogao da tvrdim da sam u životu nailazio na neke posebne teškoće, još manje prepreke koje bi me bacale u očajanje. Imam svoj stan, posao, solidne prihode, ne zavisim ni od koga. Nikome nisam potreban, to je istina, ali istina je da i meni niko nije neophodan. Vremena sam uvek imao na pretek.